

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200315
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818200315.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. č. XXX, XXX XX S., o zaplatenie sumy 870,- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3Csp/15/2018-102 zo dňa 17.12.2018 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu žalobcu zamietol. II. Vyslovil, že žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 497 Obchodného zákonníka, ust. § 39, § 52 ods.1, § 53 ods.1,2 a 4, § 54 ods.1, § 106 ods.1,2, § 420 ods.1 a § 420 ods.3 Občianskeho zákonníka, § 9 ods.1, 2 a § 11 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.

3. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v danom prípade má nárok na náhradu škody základ v spotrebiteľskej zmluve so žalovaným a uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľa nepriaznivé následky hraničiace aj s neprípustnosťou občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.06.2013 sp.zn. 4Obdo/45/2012, z ktorého citoval. Nakoľko sa žalovaný dopustil uzavretím zmluvy o pôžičke trestného činu podvodu tým, že žalobcu uviedol do omylu a spôsobil mu tak na jeho majetku škodu a bol zaň právoplatne odsúdený, hľadá sa na uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako na absolútne neplatnú. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. septembra 2012, sp. zn. 7MCdo/15/2011. Za daných okolností preto súd prvej inštancie nemohol prihliadať na mimoriadnu splatnosť úveru a posudzovať premlčanie podľa všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Žalobca si z predmetného právneho vzťahu medzi ním a žalovaným uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní a tento sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. V prípade, že by nešlo o premlčaný nárok, súd by okrem iných predpokladov skúmal aj požadovanú výšku škody. Spotrebiteľská zmluva zo dňa 22.12.2015, od ktorej žalobca nárok na náhradu škody odvodzuje, však nespĺňa všetky zákonom požadované náležitosti.

4. Žalobca získal nepochybne vedomosť o osobe škodcu a rozsahu škody najneskôr v priebehu trestného konania, v ktorom vystupoval ako poškodený s uplatneným nárokom. Už nasledujúci deň, t. j. 29.12.2016, po vyhlásení rozhodnutia (rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2017), mal žalobca riadne pokračovať v uplatnenom nároku na náhradu škody. Dobu, po ktorú bol žalobca nečinný rozhodne nemožno považovať za primeranú, a preto takéto konanie, resp. nečinnosť poškodeného nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Po skončení trestného konania, odkázaním poškodeného na občianskoprávne konanie pokračovalo plynutie premlčacej doby.

5. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného údaj o konečnej splatnosti úveru, o počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnej percentuálnej miere nákladov, ročná úroková sadzba. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia uvedenej náležitosti v predmetnej zmluve zo dňa 22.12.2015 spôsobuje, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za týchto okolností neostávalo súdu prvej inštancie iné, ako žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251, § 255 ods.1 a § 262 ods.1,2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, žalovanému tak vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania má byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné poukázať aj na článok 17, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Okrem toho súd poukázal aj na článok 4, kde je uvedená analógia iuris, pričom súd vychádzal z tej skutočnosti, že žalovaný si náhradu trov neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli, preto súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods.1 písm.b, d/, f/ a h/ C.s.p. Konštatoval, že žalovaný v postavení dlžníka uzavrel so žalobcom v postavení veriteľa zmluvu o úvere č. 802800834 zo dňa 22.12.2015, na základe ktorej sa žalobca zaviazal žalovanému poskytnúť úver vo výške 500,- Eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnutú peňažnú sumu vrátiť zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 370,- Eur, t. j. celkovo zaplatiť čiastku vo výške 870,- Eur a to v jednej splátke do 22.12.2016. Žalobca neuhradil splátku v zmysle Zmluvy v dôsledku čoho sa dlh zo Zmluvy stal splatným. Žalovaný na výzvy a upomienky žalobcu nereagoval, čím došlo k rozšíreniu jeho záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy. Žalobca podal na žalovaného trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Súd uznal Trestným rozkazom sp. zn. 13T/184/2016-51 zo dňa 28.12.2017 žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu a žalobcu v postavení poškodeného v súlade s ust. § 288 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. odkázal so svojim nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie. Pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky, ktoré mu vznikli v dôsledku omeškania dlžníka, ktoré žalobca ako poškodený vzhľadom na okolnosti a to dojednaný úrok, zákonný úrok z omeškania, zmluvná pokuta mal nárok alebo ktoré mohol odôvodnene dosiahnuť. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ust. § 380 Obchodného zákonníka a § 386 ods.2 Obchodného zákonníka „Za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinnosti druhej zmluvnej strany“. Žalobca má za to, že v trestnom konaní, ako aj v civilnom konaní dostatočne preukázal, že v prípade absencie konania žalovaného nebolo by došlo k uzavretiu zmluvy, ani k poskytnutiu úveru a ani k vzniku škody v majetkovej sfére žalobcu. Peňažné prostriedky, ktoré žalobca poskytol žalovanému titulom zmluvy by žalobca vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mohol poskytnúť inému subjektu (klientovi), ktorý by svoje záväzky plnil riadne a včas. Žalobca mohol odôvodnene dosiahnuť zisk. Niet pochyb o tom, že konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené aj trestným rozkazom, ktorým uznal žalovaného vinným zo spáchania úmyselného trestného činu úverového podvodu. Konajúci súd odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. V tejto súvislosti žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011-55. Žalobca má za to, že tak v civilnom, ako aj v trestnom konaní preukázal, že žalovaný naplnil znaky občianskoprávnej ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, a to konkrétne protiprávny úkon a konanie žalovaného, ktorým úmyselne uviedol žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok poskytnutia úveru a neplnenie záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy, ujma na strane žalobcu a to majetková ujma, tak ako je uvedená v žalobe, príčinná súvislosť medzi predpokladmi uvedenými v bode 1. a 2, zavinenie - priamy úmysel žalovaného, ktorý bol preukázaný v trestnom konaní. Uvedené skutočnosti majú za následok, že žalobca sa v civilnom konaní domáha náhrady škody vo výške, ktorú odvodzuje od svojho nároku vyplývajúceho zo zmluvy. Táto skutočnosť sama o sebe nemôže mať za následok posúdenie predmetnej žaloby, ako žaloby na plnenie zo zmluvy, bez zohľadnenia všetkých okolností, ktoré nasvedčujú tomu, že ide o žalobu na náhradu škody. Žalobca sa v predmetnom konaní nedomáhal zaplataenia dlžnej sumy z titulu zmluvy, ale z titulu náhrady škody. Z

uvedeného dôvodu má žalobca za to, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu posúdenia predmetnej zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov. Žalobca zároveň uvádza, že v predmetnom konaní nie je vhodné poskytovať zvýšenú ochranu strane sporu, teda žalovanému, ktorý svojim konaním porušil nie len ustanovenia zmluvy, ale aj zásadu dobrých mravov, predpisy Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a dokonca sa dopustil trestného činu, ktorým spôsobil žalobcovi škodu. Opačný postup by mal podľa názoru žalobcu za následok porušenie princípov všeobecnej spravodlivosti, porušenie princípov na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok a výsledkom tohto postupu by nebolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúcich stav a poznatky právnej náuky. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. Odvolanie žalobcu bolo doručené na vyjadrenie žalovanej v lehote 10 dní. Táto sa však k odvolaniu nevyjadrila.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Z rozhodnutia sp.zn. 13T/184/2016 - 51 zo dňa 28.12.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.01.2017, vyplýva, že žalovaná bola odsúdená za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby podmieneného odsúdenia na 12 mesiacov. Zároveň súd poškodenú spoločnosť Pohotovosť, s.r.o., s jej nárokom na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných. Žalovaná dňa 22.12.2015 vo Vranove nad Topľou uzatvorila s obchodným zástupcom spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., zmluvu o spotrebnom úvere č. 802800834, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru v sume 500,- Eur, ktorý sa podpisom zmluvy zaviazala splátiť spolu s príslušným poplatkom v sume 140,- Eur a úrokmi predstavujúcimi sumu 230,- Eur, celkom 10-timi mesačnými splátkami vo výške 87,- Eur, čo však následne po prevzatí jej poskytnutého úveru už neurobila, splátky vôbec nespĺcala, pričom v snahe vylákať úver, do žiadosti o poskytnutie úveru uviedla svoj čistý príjem rodičovský príspevok v sume 190,10 Eur, čo sa nezakladalo na pravde, nakoľko rodičovský príspevok v tom čase vôbec nepoberala, čím tým svojim konaním spoločnosti spôsobila celkovú škodu v sume 870,- Eur.

11. Zmluva o úvere bola podpísaná dňa 22.12.2015, pričom bolo preukázané, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 500,-Eur. Tento sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s poplatkom vo výške 370,-Eur, vo výške 870,- Eur v 10 mesačných splátkach po 87,- Eur počnúc dňom 26.01.2016 vždy k 26.kalendárnemu dňu v mesiaci. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci má nárok na náhradu škody žalobcu základ v spotrebiteľskej zmluve. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, pričom spotrebiteľ úver prijíma na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Spotrebiteľský úver je jeden z najfrekvencovanejších občianskoprávných vzťahov. Žalobca sa domáha náhrady škody vo vzťahu k žalovanej, ktorá mu mala vzniknúť z dôvodu, že žalovaná po poskytnutí úveru 500,-Eur od žalobcu a po jeho prevzatí splátky vôbec nespĺcala, pričom v snahe vylákať úver do žiadosti o poskytnutie úveru uviedla svoj čistý príjem rodičovský príspevok v sume 190,10 Eur, čo sa nezakladalo na pravde, nakoľko rodičovský príspevok v tom čase vôbec nepoberala, čím tým svojim konaním mala spôsobiť celkovú škodu v sume 870,- Eur

12. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nakoľko sa žalovaná dopustila uzavretím zmluvy o pôžičke trestného činu podvodu a bola zaň právoplatne odsúdená, hľadá sa na uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako absolútne neplatnú. Správny je aj odkaz súdu prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. septembra 2012, sp. zn.7M/Cdo 15/2011. Súd prvej inštancie mal za to, že nemôže prihliadať na mimoriadnu splatnosť úveru, s čím odvolací súd súhlasí. Premlčanie nároku je potrebné posudzovať naozaj podľa všeobecnej trojročnej premlčacej doby, pričom žalobca si z uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní a tento sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca získal nepochybne vedomosť o osobe škodcu a rozsahu škody najneskôr v priebehu trestného konania, v ktorom vystupoval ako poškodený s uplatneným nárokom. Už v nasledujúci deň, t.j. 29.12.2016 po vyhlásení rozhodnutia, keď rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2017 mal žalobca riadne pokračovať v uplatnenom nároku na náhradu škody. Dobu, po ktorú bol žalobca nečinný podľa názoru súdu prvej inštancie rozhodne

nemožno považovať za primeranú, a preto takéto konanie, resp. nečinnosť poškodeného nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Po skončení trestného konania odkázaním poškodeného na občianskoprávne konanie pokračovalo plynutie premlčacej doby. Odkedy to bolo a kedy mala 2-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie náhrady škody uplynúť však súd prvej inštancie nešpecifikoval. Tým, že odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že ide o absolútne neplatnú zmluvu, bolo nad rámec predmetu konania skúmať, či táto zodpovedá podmienkam uvedených v § 9 ods.1,2 Zákona o ochrane spotrebiteľa a či sa úver môže považovať za bezúročný a za bez poplatkov tak ako to má na mysli ust. § 11 ods.1 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že trestné stíhanie bolo začaté dňa 11.10.2016 a rozsudok vo veci nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2017. Teda v tomto období tak ako súd prvej inštancie uviedol, po skončení trestného stíhania, v ktorom nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu a poškodený bol vyzozumený o skončení stíhania, beh premlčacej doby pokračuje. Stále platí R 31/1974. Neplatná zmluva bola uzavretá dňa 22.12.2015. Žalovanej bola toho istého dňa vyplatená suma 500,- Eur. Trestné stíhanie začalo 11.10.2016 a spočívalo do právoplatnosti rozhodnutia, teda do 26.01.2017. Žaloba bola podaná dňa 01.02.2018. 2-ročná premlčacia subjektívna doba na uplatnenie náhrady škody začala plynúť dňa 23.12.2015, plynula do 10.10.2016, v čase od 10.10.2016 do 26.01.2017 (najskôr do 29.12.2016 uvádza ako alternatívu súd prvej inštancie), táto premlčacia doba spočívala a následne pokračovala do podania žaloby, teda do 01.02.2018. V danom prípade teda ešte neuplynuli dva roky, pokiaľ by sme tieto doby spočítali. Súd prvej inštancie však tvrdí, že žalobca riadne nepokračoval v uplatnenom nároku na náhradu škody a to z dôvodu, že napriek tomu, že 29.12.2016 po vyhlásení rozhodnutia alebo 26.01.2017 po právoplatnosti rozsudku mal riadne pokračovať v uplatnenom nároku a dobu, za ktorú bol nečinný nemožno považovať za primeranú, a preto takéto konanie, resp. nečinnosť poškodeného nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní.

14. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie, tak ako uviedol vo svojom rozhodnutí a ako to citoval odvolací súd vyššie, nestotožňuje. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.10.2016 vo veci začalo trestné stíhanie na podnet žalobcu. Tento skutočne v tom čase mohol vedieť, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá, pretože si ju v trestnom konaní uplatnil. Najneskôr vtedy začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody. Nárok si žalobca uplatnil na súde dňa 01.02.2018, teda v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Ku škode malo dôjsť dňa 22.12.2015, kedy vyplatil žalobca na základe neplatne uzavretej zmluvy žalovanej sumu 500,- Eur. Do podania žaloby dňa 01.02.2018 neuplynula ani 3-ročná objektívna premlčacia doba. Preto otázka, či žalobca riadne pokračoval v uplatnenom nároku stráca v uvedenej veci právny význam. Uvedená otázka je dôležitá vtedy, keď spočíva premlčacia doba v trestnom konaní dlhšiu dobu a žaloba nestihne podať žalobu v subjektívnej 2-ročnej, prípadne objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe.

15. Súd prvej inštancie teda nesprávne vyhodnotil, že nárok je premlčaný. Zároveň, ako už odvolací súd uviedol vyššie, zaoberal sa aj otázkou bezúročnosti, bezpoplatkovosti úveru, pričom ani riadne nevyšvetlil prečo aj z týchto dôvodov bolo možné žalobu ako celok zamietnuť.

16. Súd prvej inštancie vzhľadom na to, že žalobu zamietol pre premlčanie nezaoberal sa už otázkou naplnenia znakov zodpovednosti za škodu, tak ako ich popísal žalobca v odvolaní. Zároveň sa nezaoberal ani otázkou, či chovanie žalovaného malo charakter úmyslu, tak ako to tiež namieta žalovaný vo svojom odvolaní. Aj keď k tomu odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ nárok nie je premlčaný, ani v 3-ročnej dobe, je nad rámec predmetu sporu zaoberať sa otázkou 10-ročnej premlčacej doby.

17. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

18. Z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje stranám sporu posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

20. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

21. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobcovi aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods.1 písm. b) C.s.p. rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

22. Úlohou súdu prvej inštancie bude sa riadne zaoberať uplatneným nárokom žalobcu na náhradu škody, tak ako popísal odvolací súd vyššie, javí sa, že nárok nie je premlčaný. Súd prvej inštancie zároveň svoje závery v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 220 ods. 2 C.s.p. riadne odôvodní.

23. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 C.s.p.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.